

РЕШЕНИЕ

№ 18

гр. Ямбол, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, II ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Васил М. Петков

Членове: Петранка Ст. Жекова
Петранка П. Кирова

при участието на секретаря Иванка П. Златева
в присъствието на прокурора Ж. П. И.
като разглежда докладваното от Петранка П. Кирова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20222300600334 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК и е образувано по жалба от служебния защитник за проверка на невлязлата в сила осъдителна Присъда № 77/25.10.2022г. по НОХД № 20222310200510/2022г. по описа на РС – Елхово.

С присъдата, предмет на проверка, подсъдимият А. А., гражданин на ***** *, е осъден за престъпление по чл.279, ал.1 от НК, като е признат за виновен в това, че:

На **.**.****г. в района на гранична пирамида № 160, находяща се в землището на с. *****, Община *****, област *****, влязъл през границата на страната от Република Турция в Република България, без разрешение на надлежните органи на властта.

При условията на чл.54, ал.1 от НК, за извършеното престъпление на подсъдимия са наложени наказания от три месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 100 лева.

На основание чл.66, ал.1 от НК, е постановено отложено изтърпяване на наказанието лишаване от свобода за изпитателен срок от три години.

По отношение разноските за преводач в досъдебна фаза е приложена разпоредбата на чл.189, ал.2 от НПК, като е взето решение те да останат за

сметка на органа, който ги е направил.

В жалбата се поддържа развитото и пред районния съд становище за приложимост на разпоредбата на чл.279, ал.5 от НК. На това основание се претендира за отмяна на присъдата и за постановяване на нова, с която подсъдимият да не бъде наказван.

На основание чл.269, ал.3, т.3 от НПК, по отношение на въззивника подсъдим съдебното следствие и пред настоящата инстанция се проведе при задочно производство, с участие на служебен защитник – адвокат, който поддържа изцяло жалбата и направеното с нея искане за прилагане разпоредбата на чл.279, ал.5 от НК. Предира за отмяна на първоинстанционната присъда и за постановяване на нова, с която да не му се налага наказание

Участващият по делото прокурор изразява становище за неоснователност на жалбата. Първоинстанционната присъда намира за законосъобразна и обоснована, и предлага да бъде потвърдена.

След като обсъди доводите в жалбата, съобрази становищата на страните и прецени изцяло атакуваната присъда, съобразно правомощията по чл.313 и чл.314 от НПК, съдът прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена е в срока по чл.319, ал.1 от НПК и при наличие на право и интерес от обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е *неоснователна*.

Решаващият съд правилно е установил релевантните за делото факти. Изпълнил е задължението, произтичащо от разпоредбата на чл.303, ал.3 от НПК, като е анализирал подробно всички доказателствени източници, обсъдил ги е поотделно и в тяхната съвкупност и е изложил мотиви кои от тях кредитира и защо. В резултат на правилен доказателствен анализ е приел за установени съответни на доказателствата фактически положения, които се споделят от настоящия състав, и в общи линии се свеждат до следното:

Подсъдимият А. А., роден на *****, в гр. *** **, бил гражданин на *****. Поради социално-икономическите условия за живот в страната, решил да напусне родината си по произход и да се установи при свои роднини в Белгия. Затова през октомври 20** г. напуснал ***** и влязъл нелегално на територията на Република Турция. Временно се установил в гр. Истанбул и започнал работа като общ работник. Тъй като нямал изискуемите документи и разрешение за влизане на територията на страна от Европейския съюз, решил да премине нелегално и през турско-българската граница. За целта по време на престоя си в Република Турция се свързал с неустановено лице - каналджия, който му обещал срещу сумата от 4500 евро да го преведе нелегално през границата на Турция с Република България, а след това да го откара последователно в гр. София и оттам в Белгия. Съгласно уговорката, непознатият организираше пътуването, осигурил транспорт и на **,***г. подсъдимият, заедно с

други лица, потеглил с микробус от гр. Истанбул към границата на Република Турция с Република България. След няколкочасово пътуване подсъдимият и останалите пътници слезли в гориста местност в близост до границата. Оттам, упътвани от двама водачи от афганистански произход, лицата от групата продължили да се движат пеш в посока към възпрепятстващото съоръжение, изградено на границата, и останали да пренощуват близо до него. На **.**.**** г. сутринта подсъдимият, заедно с останалите лица от групата, преминали през границата на Република Турция в Република България през отвор във възпрепятстващото съоръжение в района на гранична пирамида № 160, намираща се в землището на с. *****, Община *****, обл. *****. После, упътвани от водачите, продължили движението си във вътрешността на страната към място, от което следвало да бъдат транспортирани. След 2-3 дни преход подсъдимият и останалите лица стигнали до асфалтов път, на който ги чакал товарен автомобил с ремарке с румънска регистрация. Подсъдимият и спътниците му се качили в автомобила и продължили движението си с него, а водачите останали на място. На **.**.****г. около 21:05 часа, при движението си по път I-7, на около два километра от с. Окоп, обл. Ямбол, в посока към с. Козарево, товарният автомобил, в който пътувал подсъдимия, бил спрян за проверка от полицейски екип на РУ - Ямбол в състав свидетеля А. Е. и неговия колега Г. В.. В хода на проверката полицаите установили лицата в товарния отсек, сред които били и подсъдимия, и сигнализирали ОДЧ. Включили светлинната сигнализация на полицейския автомобил и останали на място до пристигане на оперативна група.

Към момента на извършване на деянието и към **.**.****г., откогато датира приложената по делото справка за съдимост рег. № *****, подсъдимият А. е неосъждан.

По отношение на правно значимите обстоятелства, в т.ч. начина и причините за влизане на територията на Република България, така възприетата фактология съвпада с фактическите положения, които районният съд е приел за установни, и се установява по безспорен начин от обясненията на подсъдимия в досъдебна фаза, дадени в присъствието на защитник и приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл.279, ал.2 вр. ал.1, т.2 от НПК, от показанията на свидетелите А. Е. и И. П., както и от приобщените по делото писмени доказателства. ЯОС намира, че по отношение на гореизложените факти всички налични по делото доказателства са безпротиворечиви, в логична връзка и последователност едно спрямо друго, а обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност, установяват по безспорен начин фактите относно авторството, времето, мястото, начина и причините на извършване на деянието.

При постановяване на решението ЯОС не взе предвид изисканата в хода на въззивното производство справка от ДАБ изх. № **-****(1).**.**.**, тъй като същата касае информация за друго лице - А. В. Х., роден на **.**.****г., и поради това е неотносима към предмета на делото.

При тази правилно изяснена фактическа обстановка, която не се оспорва от защитата, решаващият съд е направил законосъобразни и обосновани правни изводи, че извършеното от подсъдимия покрива обективните и субективни признаци на престъпния състав на чл.279, ал.1 от НК, тъй като:

На **.**.**** г. в района на гранична пирамида № 160, находяща се в землището на с. *****, Община *****, обл. *****, влязъл през границата на страната от Република Турция в Република България, без разрешение на надлежните органи на властта.

Проверяващата инстанция изцяло споделя изводите на районния съд за обективна и субективна съставомерност на извършеното по горепосочения текст от наказателния закон.

От обективна страна несъмнено е налице осъществено от подсъдимия съставомерно деяние по посочения текст от наказателния закон, чието авторство се установява по безспорен начин от целия доказателствен материал. От една страна, по делото е безспорно установено, че към **.**.****г. подс. А. не е притежавал виза, удостоверяваща правото му на влизане в страната, както с оглед на неговото гражданството, така и на държавата, от която влиза - Република Турция. От друга страна, събраните по делото доказателства категорично и безпротиворечиво сочат, че същият е осъществил една от формите изпълнителното деяние на престъплението, за което му е повдигнато обвинение, а именно, „влизане” през границата на страната, в хипотезата без надлежно разрешение на надлежните органи на властта, натоварени с гранично - пропускателен контрол. Тази форма на изпълнителното деяние се свежда до извършване на фактически действия по преминаване през държавната ни граница в посока към вътрешността на страната и в случая се изразява в преминаването през отвор във възпрепятстващото съоръжение, изградено на границата на Република Турция с Република България, от турска на българска територия. Съгласно действащия в Република България граничен режим, преминаването през държавната ни граница следва да се осъществява през определени места – ГКПП, и със знанието и разрешението на граничните власти. При това положение, след като влизането на подсъдимия в страната е реализирано в разрез с установения в гранично-пропускателен режим - извън определените за това места и без знанието и разрешението на граничните власти, ЕРС правилно е заключил, че извършеното покрива всички обективни признаци на престъпния състав на чл.279, ал.1 от НК.

Относно субективната страна на извършеното правилно е прието, че подсъдимият е действал с пряк умисъл като форма на вина, тъй като е знаел за съществуването на всички обективни признаци, а именно, че не притежава необходимите документи и разрешение на граничните власти за влизане в страната, че преминавайки през отвор в изграденото на границата с Република Турция възпрепятстващо съоръжение преминава през държавната

границата в нарушение на установения гранично-пропускателен режим, и пряко е целял това. Или, същият ясно е съзнавал противоправния и общественноопасен характер на извършеното, предвиждал е и целял настъпването на общественноопасните последици.

Поради горните съображения настоящият състав счита, че решаващият съд обосновано и законосъобразно е приел, че от обективна и субективна страна, подсъдимият е осъществил състава престъплението по чл.279 ал.1 от НК, и правилно го е признал за виновен по предявеното му обвинение.

ЯОС изцяло се солидаризира и със становището, че в случая не са налице предпоставките за прилагане разпоредбата на чл.279, ал.5 от НК, както претендира защитата, тъй като по делото е безспорно установено, че подсъдимият е влязъл в Република България по причини, различни от посчените в чл.8, ал.1 от Закона за убежището и бежанците и в Женевската Конвенция от 1951г., даващи му право на международна закрила. От обясненията му в досъдебна фаза и от действията му след извършване на деянието е видно, че същият е напуснал страната си по произход доброволно, преди около година и с намерение да се установи да живее в Кралство Белгия при свои роднини единствено по икономически съображения. Наред с това, в продължение на три дни след влизане в страната не се е представил на компетентните органи и не е посочил уважителни причини за незаконното си влизане, съобразно разпоредбата на чл.4, ал.5 от ЗУБ, а се е укривал. Липсват данни, а и твърдения, същият да е бил преследван заради свои убеждения или дейност в защита на международно признати права и свободи, както и такива, сочещи за наличие на основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. При това положение ЕРС обосновано е заключил, че влизането на подсъдимия в страната не е реализирано с цел ползване на гарантираното от чл.27, ал.2 от Конституцията на РБ право на убежище, и законосъобразно го е санкционирал с налагане на предвидените в закона наказания.

По отношение на наказанията ЯОС счита, че същите правилно са определени при условията на чл.54 от НК. За извършеното престъпление на подсъдимия са наложени минималните предвидени в закона наказания от три месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 100 лева, като при определяне техните размери са взети предвид всички налични смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. От една страна, като смекчаващи отговорността такива правилно са отчетени чистото съдебно минало на подсъдимия, дадените в досъдебна фаза обяснения и приносът му за разкриване обективната истина по делото, както и причините за извършване на деянието. От друга страна са взети предвид отегчаващите отговорността обстоятелства, свързани с характера на засегнатите обществени отношения,

както и високата динамика на този вид престъпления понастоящем в страната и в региона, разкриващи завишена степен на обществена опасност на деянието. Съобразявайки изложеното, ЕРС правилно е заключил, че изброените по-горе смекчаващи отговорността обстоятелства не са нито многобройни, нито изключителни по своя характер и не представляват основание за прилагане разпоредбата на чл.55-НК.

Правилно се явява и решението на районния съд да постанови отложено изтърпяване на наложеното наказание лишаване от свобода за минимален изпитателен срок от три години, тъй като с оглед чистото съдебно минало на подсъдимия и размера на наложеното му наказание лишаване от свобода, който е в рамките до три години, спрямо него не са налице законови пречки за прилагане института на условното осъждане. Наред с това, като се имат предвид изброените по-горе смекчаващи отговорността обстоятелства, свързани главно с индивидуалните му особености, които го характеризират като личност с невисока степен на обществена опасност, с пълно основание е прието, че за неговото поправяне и превъзпитание не е наложително да изтърпи ефективно наложеното му наказание.

Не се налага промяна в произнасянето на първата инстанция и по въпроса за разноските за преводач в досъдебна фаза, за които в съответствие с разпоредбата на чл.189, ал.2 от НПК е постановено да останат за сметка на органа на ДП.

По тези съображения, и тъй като при извършената проверка на обжалваната присъда не се установи същата да страда от пороци, представляващи основание за нейното изменение или отмяна, на основание чл. 338 вр. чл. 334, т. 6 от НПК, Ямболският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖАВА Присъда № 77/25.10.2022 г., постановена по НОХД № 20222310200510/2022г. по описа на Районен съд Елхово.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____